

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 9. Quantu[m] temporis concessum est coniugibus post contractu[m]
vt possint ingredi religione[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Probatur Tertio: Quia in alijs quibusdam casibus Iuris diuini Pontifices possunt dispensare, vt in iuramentis, & votis, etiam solemnibus, quæ tamen solemnia vota non minus videntur hominem obligare, quàm matrimonium non consummatum; cuius signum est, quod huiusmodi vota matrimonium soluant.

Probatur Quarto: Hæc potestas erat valde expediens Ecclesiæ ad consulendum salutem animarum, & occurrendum grauissimis scandalis, quæ nascerentur, si talia matrimonia nunquam solui possent.

DVBIUM IX.

Quantum temporis concessum est coniugibus post contractum, vt possint ingredi Religionem?

102
Semper ante consummationem licet ingredi Religionem.

Quidam dicunt solum duos menses concedi. Sed dicendum est, eos semper posse ingredi Religionem, quæm diu matrimonium non est consummatum. Patet ex Cap. *Verum*, de Conuersione coniugatorum. & Cap. *Desponsatam* 27. q. 2. quibus locis nullum tempus determinatur. Nec obstat Capitulum *Ex publico*, de Conuersione coniugatorum: nam solum iubet Pontifex, vt Episcopus, ad quem causa delata erat, compellat coniugem volentem intrare Religionem, vt intra duos menses vel Religionem ingrediatur, vel debitum viro reddat; vnde illi duo menses numerandi sunt à tempore sententiæ Iudicis, non à tempore contractus. Hinc rectè colligunt Doctores, coniugem deliberantem de ingressu, habere ius negandi debitum per duos menses à contractu.

Quid si inuitam opprimat maritus?

Petes: Quid si maritus vi opprimat vxorẽ volentem ingredi Religionem, poteritne ingredi?

Respondeo: Valde probabile est non posse. Ratio est; quia matrimonium iam est consummatum. Docet Couar. 2. p. c. 7. §. 4. n. 15. Dices: Ergo priuatur suo iure sine sua culpa. Resp. Id mirum non esse, cum in similibus rebus id sæpe accidat; vt in iure ad Ordines, ad beneficia, & ad matrimonium.

Aduerte tamen, contrarium quoque probabile esse; scilicet vxorem posse Religionem capessere: quod tenent multi recentiores. Tunc tamen maritus debet viuere cælebs; quia, cum matrimonium fuerit consummatum, non soluitur vinculum. Ita Henriches lib. 1. de Matrimonio, c. 8. qui citat multos recentiores, & antiquos Canonistas.

DVBIUM X.

Vtrum matrimonium fidelium consummatum possit aliquo modo solui quoad vinculum, sic, vt vtrique liceat aliud inire?

103
Lutherus asserit.

Lutherus docuit posse solui ob quasuis causas, ob quas alter alteri displicet; vel non ita commo- dum præbet; vt ob hæresim, ob crebras rixas, ob diurnam absentiam, ob suasionem peccati, &c. Vnde ipsius sententiæ facilius possunt solui matrimonia, quàm alij contractus; vt notauit Ruardus art. 18. Calvinus, & alij volunt solui, saltem causa fornicationis. In quam sententiã propendit Caietanus in cap. 19. Matth. & Catarinus lib. 5. contra Caietanum, decepti Paraphrasi Erasmi, qui etiam huic sententiæ fauet.

Assertio fidei est negans.

Sed fide tenendum est, hoc vinculum nullo casu, præterquam morte, solui posse. Est definitum à Concilio Tridentino sess. 24. can. 6. & 7.

Probatur Primo: Ex Script. Marci 10. v. 11. Dominus scorsim explicans Apostolis, quæ dixerat

Phariseis, ait: *Quicumque dimiserit vxorem suam & aliam duxerit, adulterium committit super eam; & si vxor dimiserit virum suum, & alij nupsierit, mœchatur.* Et Lucæ 16. v. 18. *Omnis qui dimiserit vxorẽ suã, & alterã ducit, mœchatur; & qui dimissam à viro ducit, mœchatur.* His locis vniuersè pronuntiat Dominus, esse adulterum, qui priore dimissa aliã duxerit: ergo non soluitur vinculum prioris matrimonij per dimissionem. Vide D. August. lib. 1. de *Adulterinis coniugijs* cap. 9. vbi grauius reprehendit eos qui has Scripturas tam euidentes non intelligunt vniuersaliter.

Luca 16.

Neque exceptio illa, quæ est apud Matth. c. 5. & 19. (*nisi ob fornicationem*) pugnat cum his propositionibus Scripturæ tam vniuersalibus: nã solum respicit illam partem, qui dimiserit vxorẽ suam: voluit enim Matthæus explicare causam, ob quam liceret dimittere, nõ verò ob quam liceret aliam ducere. Capite 5. sic dicitur, *Omnis qui dimiserit vxorem suam, excepta fornicationis causa, facit eã mœchari; & qui dimissam ducit, adulterat;* qui locus difficultatem non habet: qui enim vxorem suam dimittit extra causam fornicationis, facit eã mœchari; id est, est illi auctor vt adulterium committat cum alio viro, vnde eius adulterium ipsi imputatur. Si tamen ob causam fornicationis ipsam dimittat, iam non facit eã mœchari, sed mœchantem dimittit, vt inquit Augustinus loco citato, nec adulterium eius ipsi imputatur. Capite vero 19. sic dicitur: *Quicumque dimiserit vxorem suam (nisi ob fornicationem) & aliam duxerit, mœchatur; & qui dimissam duxerit, mœchatur:* vbi hæc exceptio dupliciter potest exponi: Primo, Vt legatur per parenthesisem, & sensus sit, *quicumque dimiserit vxorẽ suam (quod non licet nisi ob fornicationem) & aliam duxerit, mœchatur.* Vbi aduerte, idẽ exceptionem positam esse, non post illa verba & aliam duxerit, sed ante; vt intelligeremus, ne in hoc quidem casu licere aliam ducere, quando licitè dimissa est; nam vir etiam tunc mœchatur, si aliã duxerit. Vide Hieronymum in hunc locum. Ita forè exponunt recentiores. Secundo, Vt illa exceptio non intelligatur exceptiuè, sed negatiuè; hoc sensu: *Quicumque dimiserit vxorem suam extra causam fornicationis, de qua modo non ago, mœchatur.* Ita D. August. lib. 1. de *Adulterinis coniugijs* c. 9. Idẽ autè tunc Dominus nolebat causam fornicationis comprehendere, quod Pharisei potuissent apud plebem eius orationem tam generalem calumniari. Vide plura apud Maldonatum in c. 5. & 19. Matthæi.

Idem probatur 1. ad Cor. 7. v. 10. *Ijs qui matrimonio iuncti sunt, præcipio non ego, sed Dominus, vxorẽ à viro non discedere: quod si discesserit, manere inuuptã, aut viro suo reconciliari.* Loquitur Apostolus de muliere, quæ ob iustam causam discessit: nam dat ei optionem vt redeat, vel vt non redeat; quod nullo modo posset, nisi ob iustã causam diuortij fuisset. Iubet tamen eã manere inuuptã, si nolit reconciliari: vnde euidenter est, vinculum nõ esse solutum. Idem eodem capite. v. 39. *Mulier alligata est legi, quanto tempore vir eius viuit.* Et ad Roman. 7. v. 3. *Viuenti viro vocabitur adultera, si fuerit cum alio viro.* Hæc verba, inquit Augustinus lib. 2. de *Adulterinis coniugijs* c. 4. *toties repetita, vera sunt, viua sunt, sana sunt, plana sunt.*

Probatur Secundo: Ex Concilijs. Vide Canonem 48. Apostolorum, vbi iubetur excommunicari qui dimissa vxore aliam duxerit: & Canonem 9. Conc. Elibertini. Vide etiam Concil. Mileuitanum c. 17. *Placuit, vt secundum Evangelicam & Apostolicam*

Concilia.